

Bidrag og desl. blev anset formaalstjenligt at angive Børnehjemmets Formaai i nogle faa Ord, gjorde hun bestemt Fordring paa, at disse kun i al Almindelighed skulde gaa ud paa, at Formaaiet er at frelse hjemløse og uheldig stillede Børn, men „at *Bestyrelsen* ikke er bunden ved bestemte Regler, men i hvert enkelt Tilfælde handler efter bedste Skjøn.“ Og ingen, der kjendte Forholdene, nærede mindste Tvivl om, at Meningen hermed var, at *Frk. Schneider* og hun alene i hvert mødende Tilfælde handlede efter bedste Skjøn, og til Held for Børnehjemmet tør det siges, at hendes Skjøn stedse var det bedste, om det end af og til forudsatte, at der i Spidsen for Hjemmet stod netop en saa betydelig Personlighed som *Frk. Schneider*.

De Grundsætninger, hun fulgte, var Reglen om, hvad der skulde undgaas. Hun oprørtes saaledes i sit Inderste ved det Misbrug, der drives med Ordet „moralisk fordærvede“ Børn; vel indrømmede hun, at der gives Børn, hvem daarlige Omgivelser og nedarvede slette Tilbøjeligheder have ødelagt saaledes, at de ikke godt kunde optages mellem andre Børn, men med sin i Sandhed menneskelige Tænkemaade satte hun Grændsen langt, langt snævrere, end det ellers er almindeligt. Hun veg ikke tilbage for at optage Børn, der i en eller anden Retning havde skejet ud, og saare ofte viste det sig, at deres Uoder alene skrev sig fra, at de havde en livligere Aand og en stærkere Karakter end andreigestillede Børn, og at de, naar disse Egenskaber blev ledede i det rette Spor, netop blev de bedste og dygtigste. — Selv var hun en oprigtig Kristen, men, som hun sagde, „for mig er min Tro for hellig til, at jeg kan raabe den ud paa Gader og Stræder.“ Lys og skjøn var hendes Tro til det sidste Øjeblik, lige fjærn fra mørk Pietisme og glad Selvbehagelighed. For hende var Hovedsummen af al Religion Kjærlighedens store Evangelium, og hun satte en ædelt tænkende og varmt følede Hedning uendelig meget højere end lunkne Vanekristne, hvis Handlinger saa sørgelig ofte staa i en skrigende Modsætning til den Tro, de i det ydre bekynde. Hun lærte sine Børn, at man kan tilbede sin Gud midt under sit Arbejde, og vel holdt hun dem til at deltage i Menigheds-livet, men al Kirkegang var ikke blot frivillig, men snarest en Belønning, og netop paa denne Maade opelskede hun sand Religiositet i de unges Hjærter.

At give et Billede af hendes hele Færden blandt Børnene er vanskeligt, saa vist som det ikke er let med Ord at beskrive en saadan Hjærtevarme som den, der kom til Syne hos hende i Sorg som i Glæde, naar hun opmuntrede, og naar hun dadlede. For at forstaa hendes Indflydelse paa Børnene maa man have hørt hende sige til sine store Pigebørn: „I vide, Børn, at jeg har en Del Penge, og at jeg, hvis jeg vilde, kunde købe alt det, som I nu synes, er saa dejligt; det eneste, jeg